

Nawoord van Beer Juf

Na de drie lessen over pesten

Na deze lessen weet ik één ding zeker: ik wil liever niet wachten tot er gepest wordt.

Een groep vormt zich niet helemaal vanzelf. Het ene beertje neemt veel ruimte in, het andere trekt zich juist terug. Als Beer Juf probeer ik daar een beetje richting aan te geven. Soms rem ik een beertje wat af en soms help ik een ander juist om wat meer naar voren te komen.

Niet om alle beertjes hetzelfde te maken, maar om ze dichterbij elkaar te brengen en te laten ontdekken wat er mooi is aan elkaars ANDERS zijn.

Als er toch iets misgaat, wil ik niet alleen vragen:

Wie deed het fout?

Ik wil ook weten:

Waarom gebeurde het?

Wie had hulp nodig?

Wie had hulp kunnen geven?

En hoe hadden we het samen ANDERS kunnen doen?

Want ook een beertje dat pest, begrijpt niet altijd wat zijn gedrag bij een ander aanricht. En een beertje dat wordt gepest, kan soms niet goed vertellen wat er vanbinnen gebeurt. De kinderen eromheen kunnen misschien veel meer betekenen dan ze zelf denken.

Mijn handleiding?

Ik krijg bij geen enkel beertje een handleiding mee.

Zelf heb ik er trouwens ook geen.

En als ik die wél had, zou ik hem waarschijnlijk steeds moeten herschrijven.

Want ieder kind is anders, iedere groep is anders en iedere situatie vraagt weer iets anders van mij.

**Mijn handleiding? Misschien is dat wel mijn gevoel.
En ook dat is steeds weer ANDERS.**

Daarom wil ik kijken, luisteren, een beetje sturen en kinderen helpen om elkaar te zien.

Niet pas wanneer het misgaat.

Juist daarvoor.

Want als ik daarmee ook maar één beertje kan helpen om niet buiten de groep te raken, dan is dat al heel veel.

En gelukkig zijn er heel veel juffen en meesters.

Samen kunnen we heel veel beertjes helpen.

— Beer Juf